

Ксенка Гасай. *Метод дзен.* — Київ: Видавництво «Капібара:», 2024. — 300 с. (Серія «Пригоди Ксені Сороки»)

ISBN 978-617-7792-53-5

Події другої книги серії «Пригоди Ксені Сороки» розгортаються у невеличкому містечку, куди театр героїні прибув на гастролі. Намагаючись урятувати колегу, якого звинувачують у вбивстві, молода акторка потрапляє у вир інтриг. Захоплення японською культурою та непосидюча натура Ксені запускають ланцюгову реакцію, внаслідок якої дівчина мало не стала жертвою маніяка, зіткнулася з релігійними фанатиками, в образі жінки легкої поведінки шпацірувала вулицями... Чомусь клімат у цьому провінційному раю небезпечний для її здоров'я — і життя.

Усі права застережено. Жодну частину цього видання не можна копіювати, публікувати чи поширювати без письмового дозволу автора та видавництва.

ISBN 978-617-7792-53-5

© Ксенка Гасай, текст, 2024

© Видавництво «Капібара:», 2024

У напівтемряві коридору юрбилися розгублені актори, де-не-де світилися прямокутники відчинених дверей, чергова адміністраторка так і завмерла на порозі своєї комірчини, тримаючи долоню біля рота. А м'якою килимовою доріжкою, що тягнулася аж до самого входу і безумовно була гордістю готелю, вели Едю. На його заведених за спину руках при кожному кроці дзвеніли наручники.

— Я скотина... Мерзотник... — бурмотів Едя, ні до кого конкретно не звертаючись. — Я ж любив її. Пробач мені, маленька! Пробач!

І заплакав. Не так, як на сцені, ефектно заламуючи руки й закочуючи очі до стелі. Ні, зараз він плакав некрасиво, з тонкими тужливими підвиваннями, якимось по-справжньому.

«...Більше десяти разів приходив Тойо до майстра і пропонував різні звуки, але марно. Майже рік розмірковував він над тим, як

звучить плескання однією долонею. Зрештою у глибокій медитації Тойо опинився за межею всіх звуків. І тільки тоді він досягнув беззвучного звучання. Так він почув звук плескання однією долонею».

Ксеня ляснула книжкою і відкинулася на спинку сидіння. Автобус гойдався, як човен на хвилях, і нудота означала, що дія пігулки закінчується. Суттєво ускладнював становище запах копченої ковбаси, що долинав з передніх сидінь.

— Блін... От на дідька нам це все?! — Льончик, який сидів трохи попереду, не вмів говорити тихо через холеричний темперамент і звертався до всього автобуса. Його білявий чуб збуджено тріпотів над спинкою крісла, просто перед носом Ксені.

— Кожем'якін у своєму репертуарі, — манірно протягнув Жора. Він спробував відпити чаю з термоса, але в цей момент автобус підскочив на вибоїні, і темна рідина хлюпнула на дорозі дизайнерські джинси хлопця. — Сорочко! Прибери ти це чтиво, бога ради! Штани намочив через твої коани.

— Ну привіт! — Ксеня вкинула пігулку до рота і спробувала проковтнути без води (пі-

гулка, звісно ж, одразу застрягла в горлі). — Я самовдосконалююсь, як і поведіло наше мудре керівництво. Блін, зараза... Дай запити!

Жора аристократичною рукою з прозорим лаком на доглянутих нігтях простягнув стаканчик, що парував.

— Якого фіга я повинен це слухати, Ксю?! Мозок в трубочку завертається! — з-за спинки попереду замість чуба вигулькнуло обличчя вищезгаданого Льончика. Його маленькі оченята, обрамлені безбарвними віями, метали блискавки. — Керівництво твоє навіть не визначилося з п'есою! Всі гастролі збираєшся цю муть читати?

Так, театр їхав на гастролі. Хай не бознакуди, лише до сусідньої області, але ж на цілий місяць! Сонно-мовчазний автобус заворушився. Старійшини, що сиділи попереду, тихо перемовлялися, шаруділи пакетами, хтось витягнув дзеркальце і приводив до ладу прим'яте на потилиці волосся. Позаду розмістилися цехи, і там вирувало життя. Від самого старту звідти долинали аромати коньячку, котлет і свіжих огірків. Монтувальники сцени спробували увімкнути музику для повного кайфу, але нашттовхнулися на абсолютне і грубе

нерозуміння решти. Зараз із «хвоста» чулися веселі вигуки «відбій!» та «це тобі на погони!». По центру ж сиділа молодь. Тут якраз одностайності не спостерігалось. Балет, як завжди, тримався купкою і топтав бутерброди (як їм вдається зберегти фігуру за такого апетиту — питання, що мучить не один театр!), Аліска, опустивши довгі нарощені вії, дрімала на плечі театрального казанови Едічки, Льончик же з Ксенею спочатку дуркували і вели якусь музичну передачу голосами бабусь, охоче відгукуючись на коментарі та підказки слухачів, а потім Ксеня відкопала книжку із дзенівськими коанами, яку їй підсунув головреж перед самою поїздкою, і тепер голосно декламувала її вміст на весь автобус.

— Він сам її читав, цікаво? — Жора відпив з отриманого назад стаканчика. — Це ж малячня! «Плескання однією рукою». Як ставити такий матеріал узагалі? У мене когнітивний дисонанс.

Він роздратовано і водночас граційно смикнув головою, відкидаючи пасмо волосся з чола. Позаду хтось зареготав. Ксеня підвелася і глянула в тому напрямку. Дядько Коля, один зі старших, шикарний характерний ак-

тор, хохмач і до того ж великий шанувальник Бахуса, розповідав чергову байку в оточенні оркестру.

— Великий такий, як курка. Сидить собі на паркані! Ну я, значить, підбираюся до нього і за лапи — цап! Все, думаю, тепер і в мене буде папуга. А він раптом як гавкне, я його і випустив з переляку.

Останні слова заглушив вибух реготу.

— Та не буде Борюсік ставити це, побачите. Три п'єси він розглядає, ага, — це вже Аліска долучилася до розмови, томно потягуючись та позіхаючи. Ксеня скривилася. «Борюсік»... От же навмисне натякає, що між ними щось є!

— О! Давайте ворожити! Хоча б на щось ця писанина згодиться. Сороко, дай сюди! — і Льончик вихопив книжку з рук Ксені, яка на мить утратила пильність. — Так... Яке питання?

— Спитай, яку роль дасть мені Кожем'якін у новій постановці! — Аліска зовсім уже прокинулася і підсунулася ближче до «ворожбита».

— Аль, ну як він тобі відповість? Давай краще про особисте! — це Яриська нарешті відклала навушники і приєдналася до гурту.

— Так, народ. Книжка моя, значить, я питаю перша, — Ксеня вийшла у прохід і присіла на ручку сидіння. — Питання таке... Гм... Що буде... Ні! Якою буде основна подія цих гастролей?

Всі зацікавлено затихли. Льончик звів погляд догори, навпомацки прогортав книжку і навмання тицьнув пальцем у якийсь рядок.

— «П'ятдесят і чотири роки я прикрашав небо зорями, — урочисто зачитав він, — тепер же проламаю перепону. О, який град уламків!»

Запанувала тиша.

— Чудово, — Жора потягнувся, розправляючи спину, — ніфіга не зрозуміло.

— Схоже, щось трапиться? — Яриська збентежено глянула на Ксеню.

Ксеня замислилася, прикусивши нижню губу.

— А продовження там є?

— Ну ось ще примітка дрібним шрифтом, — Льончик підніс книжку ближче до очей, оскільки автобус в'їхав у зону бездоріжжя і все навкруги хиталося та підстрибувало. — Тут написано, що це передсмертний вірш Догена!

Із задніх рядів, що жили власним життям, почувся раптом низький хриплиуватий сміх

реквізиторки Людочки. Яриська здригнулася, а Аліса задумливо озирнулася — в контексті прочитаного цей регіт здався їй зловісним.

• 3 •

Уже темніло, коли пекельний засіб пересування з гуркотом і пхеканням нарешті підкотився до чотириповерхової будівлі з бляклою вивіскою «Турист». Змучені пасажери зашуміли, почали випихати з верхніх полиць величезні сумки, а хтось щойно прокинувся і тепер сонно крутив головою, намагаючись зрозуміти, чому зупинилися.

— Льоне! Будь зайчиком! Займи нам із Яриською чергу!

— Вічно ви вошкаєтеся, — Льончик уже у дверях докірливо глянув на Ксеню, яка намагалася здути подушечку у формі підкови. Яриська ж у цей момент вперлася колінами у сумку, ривками просуваючи бігунок блискавки. Звичайно ж, з автобуса вони викотилися останніми.